

ка към Перузия. Въ втората от тѣзи лоцини, Аннибалъ се расположилъ самъ съ най добритѣ си испански и африкански войски, въ първата лоцина турилъ галскитѣ войски и конницата, а болярскитѣ стрѣлци и легката пѣхота — скрити, на височинитѣ надъ тѣснината, между двѣтѣ лоцини.

Фламиний, като дошълъ до сѣверния брѣгъ на езерото, расположилъ се на лагеръ и на другия день на разсъмване тръгналъ по край брѣга, въ обикновенъ походенъ рѣдъ, безъ ни най малки прѣдпазителни мѣрки, безъ да разглѣда тѣснинитѣ и пѣтищата, нито отпрѣдъ, нито отлѣво, имайки прѣдъ видъ само едно — какъ по скоро да стигне Аннибала. Слънцето още не било изгрѣло, когато той съвсѣмъ навлѣзълъ въ тѣснината въ една колона съ тѣсенъ фронтъ, и въ полусвѣтлината не можалъ да забѣлѣжи Аннибаловитѣ войски, искусно скрити въ засада, а когато дошълъ до втората лоцина заповѣдалъ на войскитѣ си да удвоятъ походната колона, за да вървятъ съ по широкъ фронтъ. Тѣкмо въ това време Аннибалъ далъ сигналъ за общо нападение и повелъ испанскитѣ и африканскитѣ войски срѣщу главата на римската колона; въ сжщото време галскитѣ войски и конницата стрѣмително я нападнали въ флангъ и тилъ, а болярскитѣ стрѣлци и легката пѣхота почнали да я поражаватъ въ тѣснината отгорѣ. Всичко това произлѣзло въ единъ мигъ и съ извънрѣдна стрѣмителностъ и сила. Атакувани съвсѣмъ изненаданю, римскитѣ войски дошли въ пълна безрѣдица, която се усилила още отъ внезапно падналата гжста мжгла, въ която тѣ не можали да различаватъ нито неприятелскитѣ, нито даже своитѣ войски. Тѣ едва успѣли да се въоръжатъ и били принудени да се сражаватъ

гдѣто се намирали, безъ всѣкакъвъ строй и рѣдъ, въ отдѣлни гѣлпи и много отъ тѣхъ били убити още намѣсто безъ всѣкаква защита. Фламиний и частнитѣ началници напразно се трудили да построятъ войскитѣ въ нѣкакъвъ рѣдъ: легиони, кохорти, манипули, велити, принципи, хастати, триарии, конница, тяжести — всичко се разбъркало; но като имали отъ три страни неприятель, а отъ четвърта, задъ себѣ си, езерото и като не виждали никакво спасение, римскитѣ войски около три часа време се сражавали съ ожесточено отчаяние. Въ това кръвопролитно побоище, Фламиний, който самъ отчаяно-храбро се сражавалъ, билъ заобиколенъ и убитъ отъ галитѣ и тѣлото му не могли да намѣрятъ подъ цѣла грамада убити. Най послѣ, за давени, истрѣбвани по отдѣлно, римлянитѣ били съвсѣмъ разбити. Онѣзи отъ тѣхъ, които се намирали въ най тѣснитѣ мѣста на тѣснината, се удавили въ езерото или сами се убили; около 10.000 души, не по вече, успѣли както и да било да се прѣснатъ по разни пѣтища и да избѣгатъ въ Римъ, а около 6.000 души, които се намирали въ главата на колоната — да се примѣкнатъ въ планината и да отстѣпятъ къмъ Перузия; а всички други били избити. Но и 6-тѣ хиляди, които отишли къмъ Перузия не се спасили: Аннибалъ испратилъ слѣдъ тѣхъ Махарбала съ тѣжката конница, задъ която испратилъ испанцитѣ съ легката конница, и на слѣдующата заранъ тѣзи 6.000 римски войски сложили оръжие, съ единичко условие — да имъ се запази живота. Но Аннибалъ унищожилъ договора, сключенъ отъ Махарбала, като обявилъ, че послѣдния не е получилъ за това пълномощие, и обявилъ римскитѣ войници за военно-плѣнници, а на съюзнитѣ далъ свобода и ги пусналъ